

VÖRÖSNÉ HORVÁTH KATALIN

A hucul, mint terápiás ló

A hucul lófajta az északkeleti, úgynevezett erdős Kárpátokban alakult ki. A fajtát a zord körülmények, a szerény takarmányozás, az istállózatlan ridegtartás és a kemény munka alakította.

Nagy munkabírási, rendkívüli ellenálló képesség, szívósság és edzettség jellemzi.

A fajtát ma tradicionálisan tenyésztő országok a Monarchia utódországai: Románia, Lengyelország, Csehország, Szlovákia, Ausztria és Magyarország. Tenyésztésük fő szempontjait a használhatóság vezérli. Elsősorban mindenhol a munkára való hajlamot, megbízhatóságot értékelik. Leginkább az erdészetben és a mezőgazdaságban igavonásra, kocsizásra használták. Napjainkban egyre jelentősebb a lovassportokban, fogathajtásban, speciális militaryban (huculösvény) és szabadidős tevékenységekben való alkalmazása is.

A hucul egy "primitív lófajta". Feje aránylag nagy, erős, de a test tömzsisége miatt mégis harmonikus összbnyomást kelt. Nyaka izmos, vastag és széles, egyenes vonalú. A mar széles, lapos és izmosan párnázott.

Háta széles és a teherhordásra való alkalmasság miatt feltűnően hosszú, magasan elhelyezkedő keresztcsontban, majd a rövid, hátrafelé hajló farban folytatódik, mely rendesen túlnőtt. A far a törzs hosszához képest rövid és lejtős, széles, izmos, kerekded. A fark töve mély, néha tűzött.

A vállak szélesek, a lapockák meredek. A szügy és a mellkas széles és igen mély. A mellkast széles bordák és álbordák zárják. Lapos bordájú hucul nincs.

Lábai rövidek, erősek, ízületei jól fejlettek, lábállása széles, a meredek lejtőkön való biztonságos közlekedés miatt gyakori a tehénállás. A szár száraz, izmos, a csüd erőteljesen fejlett, szintén száraz. A paták kemények, kicsinyek, jól formázottak.

Színei őzpej, egérfakó, pej, nyári fekete, fakó, egérszürke. Lengyelországban gyakori a tarka szín is. Más országokban a jegyesség nem kívánatos. Jellegzetes a fekete hátszíj, gyakori a lábak zebroid csíkozása és a vállkereszt is.

Hazánkban ma leginkább a hagyományőrzők, hobbilovasok körében a legnépszerűbb, de kezdjük már felfedezni a fajtában rejlő komoly sportteljesítményeket is. Ezt leginkább a huculösvényeken bizonyíthatja, mely egy kifejezetten erre a fajtára felépített akadályverseny, ahol 16 természetes, vagy épített akadálnak kell szerepelnie. Ez a pálya leginkább a military terepversenyéhez hasonlítható, csak sokkal "színesebb" feladatokkal kibővíve.

Ha megnézzük, hogy mik a követelmények a terápiás lóval szemben, meglepődve vehetjük észre, hogy szinte erre a fajtára találták ki ezt a munkát.

Méreteiben, tulajdonságaiban, vérmérsékletében ideális, könnyen tanul, elfogadja a különleges helyzeteket, jól viszonyul az emberekhez.

Olyan fajta, mely kezessége, jóindulata révén alkalmas arra, hogy a legkisebbektől a felnőttekig, a sérült emberektől a sportolókig kielégítse az igényeket.

Kialakulásának története és a mai tenyészcél, illetve a tenyésztési kritériumok szempontjai valóban azt a lovat alakították ki, mely az ember valódi segítőtársa és barátja.

A lovasterápiában elsősorban munkatársra van szükség, amit ez a kis ló tökéletesen tud képviselni.

Intelligenciájából adódóan nagyon sokrétű a használata. Egyazon ló képes egy gyámoltalan gyermekre vigyázni a hátán, ha kell, lovardai munkában segít a lovagoltatásban, vagy éppen kocsiba fogva dolgozik, de ha úgy adódik, ugrópályán, vagy huculösvényen teljesít.